

บทที่ 3

การใช้แรงงานไทย และการขาดแคลนแรงงาน ในจังหวัดสมุทรสาคร

จังหวัดสมุทรสาครเป็นเมืองแห่งเศรษฐกิจที่มีศักยภาพที่เอื้อต่อการประกอบธุรกิจอุตสาหกรรมเนื่องจากอยู่ในเขตปริมณฑล มีการคมนาคมขนส่งที่สะดวกและรวดเร็ว ประกอบกับมีโครงสร้างพื้นฐาน และปัจจัยการผลิตที่เหมาะสมกับการลงทุน จึงมีผู้ประกอบการด้านธุรกิจอุตสาหกรรมให้ความสนใจมาลงทุนตั้งโรงงานอุตสาหกรรมในเขตจังหวัดสมุทรสาครเป็นจำนวนมาก จังหวัดสมุทรสาครจึงจัดได้ว่าเป็นจังหวัดที่มีโรงงานอุตสาหกรรมมากที่สุดจังหวัดหนึ่งของประเทศไทย นอกจากทางด้านการประกอบอุตสาหกรรมแล้ว จังหวัดสมุทรสาครยังถือว่าเป็นแหล่งธุรกิจการประมงที่สำคัญของประเทศ รวมทั้งเป็นศูนย์กลางการซื้อขายสัตว์น้ำและผลิตภัณฑ์จากสัตว์น้ำ และทำให้เกิดมีธุรกิจต่อเนื่องจากการประมง เช่น อุตสาหกรรมการแปรรูปสินค้าประมง อุตสาหกรรมห้องเย็น และอุตสาหกรรมอื่นๆ ตลอดจนธุรกิจบริการเกิดขึ้นมาเพื่อรองรับการขยายตัวของโรงงานอุตสาหกรรม เช่น ธุรกิจร้านอาหาร ธุรกิจโรงแรมที่พัก และธุรกิจค้าปลีกต่างๆ ซึ่งธุรกิจต่างๆเหล่านี้ได้ก่อให้เกิดการจ้างงานและสร้างอาชีพให้แก่คนเป็นจำนวนมาก

การใช้แรงงานโดยทั่วไปในจังหวัดสมุทรสาคร

กำลังแรงงานของจังหวัดสมุทรสาครในปี 2552 ประชากรที่อยู่ในวัยกำลังแรงงานมีจำนวนทั้งสิ้น 366,896 คน จำแนกเป็นผู้มีงานทำ จำนวน 363,407 คน และผู้ว่างงาน จำนวน 3,489 คน ในจำนวนผู้มีงานทำจะอยู่ในภาคเกษตรกรรม จำนวน 18,557 คนอยู่นอกภาคเกษตรกรรม 344,850 คน ซึ่งกลุ่มผู้ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมจะทำงานในสาขาการผลิตมากที่สุดโดยร้อยละ 30 ของผู้ที่ทำงานนอกภาคเกษตรกรรมเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในจังหวัดสมุทรสาคร ที่เหลืออีกร้อยละ 70 เป็นแรงงานที่มาจากที่อื่น โดยเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคเหนือ และภาคกลาง

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนประชากรที่อยู่ในกำลังแรงงานของจังหวัดสมุทรสาคร

สถานภาพแรงงาน	ชาย (คน)	หญิง (คน)	รวม (คน)
ผู้อยู่ในกำลังแรงงาน	192,341	174,555	366,869
ผู้มีงานทำ	190,435	172,972	363,407
ผู้ว่างงาน	1,906	1,583	3,489

ที่มา : สำนักงานสถิติจังหวัดสมุทรสาคร

จำนวนสถานประกอบการในจังหวัดสมุทรสาครที่ขึ้นทะเบียนกับสำนักงานประกันสังคม ในปี 2552 มีจำนวนทั้งสิ้น 7,621 แห่ง ซึ่งเป็นโรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 4,139 แห่ง มีจำนวนผู้ใช้แรงงาน ในโรงงานอุตสาหกรรมทั้งหมด 373,211 คน (อุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรสาคร, 2549 : ออนไลน์) แรงงานประมาณ 200,000 กว่าคน อยู่ในโรงงานอุตสาหกรรมประเภทอาหาร เครื่องดื่ม เครื่องแต่งกาย เครื่องหนัง สิ่งทอ และยังมีแรงงานต่างด้าวที่เข้าทำงานในสถานประกอบการประเภทโรงงานอุตสาหกรรม ภายใต้การส่งเสริมการลงทุน ได้แก่ชาวญี่ปุ่น ไต้หวัน ซึ่งส่วนใหญ่จะทำงานในกิจการต่อเนื่องจากการประมง ห้างเย็น และทอผ้า จากการที่จังหวัดสมุทรสาครเป็นแหล่งธุรกิจประมงที่สำคัญของประเทศ รวมทั้ง เป็นศูนย์กลางการซื้อขายสัตว์น้ำ และผลิตภัณฑ์สัตว์น้ำ ตลอดจนการมีสถานประกอบการต่างๆ เป็นจำนวนมาก ทำให้จังหวัดสมุทรสาครมีความต้องการแรงงานจำนวนมาก และมีอยู่อย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะแรงงานในภาคอุตสาหกรรมประมง อุตสาหกรรมต่อเนื่องจากประมงทะเล อุตสาหกรรมแปรรูปอาหาร และอุตสาหกรรมอื่นๆ

การขาดแคลนแรงงานในจังหวัดสมุทรสาคร

ถึงแม้ว่าจังหวัดสมุทรสาคร จะมีความต้องการแรงงานเป็นจำนวนมาก เนื่องจากการขยายตัวของเศรษฐกิจของจังหวัดสมุทรสาครที่มีการขยายตัวอย่างต่อเนื่อง และรวดเร็ว รวมทั้งยังเป็นจังหวัดที่มีศักยภาพทางการผลิตสูงมาก ไม่ว่าจะเป็นธุรกิจทางการประมง การเป็นศูนย์กลางจำหน่ายสินค้าประมง และอุตสาหกรรมต่างๆ ดังกล่าวแล้ว แต่ก็ไม่สามารถหาแรงงานไทยเข้าทำงานได้ตามที่ต้องการ จึงทำให้มีการประสบปัญหาการขาดแคลนแรงงานอย่างต่อเนื่อง เนื่องจากแรงงานไทยไม่นิยมทำงานโดยเฉพาะในธุรกิจภาคการประมง และต่อเนื่องการประมง โดยเห็นว่าเป็นงานหนัก สกปรก มีกลิ่นเหม็น เป็นงานที่ยากลำบาก เป็นงานที่เสี่ยงอันตรายเสี่ยงต่อ

สารเคมีตกค้าง เป็นงานที่ต้องออกทะเลใช้เวลานาน มีรายได้และระยะเวลาการทำงานที่ไม่แน่นอน การจ้างงานมักเป็นการเหมาหรือจ้างเฉพาะช่วงเวลา จึงทำให้มีการเข้าออกงานสูง จึงเกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานในกิจการต่างๆ ดังกล่าว โดยเฉพาะแรงงานในระดับล่าง

ข้อมูลจากการสำรวจความต้องการแรงงานและการขาดแคลนแรงงานในภาพรวมของ จังหวัดสมุทรสาครในปี 2550 พบว่า นายจ้างสถานประกอบการต่างๆ ในจังหวัดสมุทรสาคร โดยเฉพาะใน 4 สมาคม ได้แก่ สมาคมอุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรสาคร สมาคมการประมงจังหวัดสมุทรสาคร สมาคมแปรรูปอาหารทะเลจังหวัดสมุทรสาคร และสมาคมแช่เยือกแข็งแห่งประเทศไทย พบว่า มีความต้องการแรงงานเพิ่มอีกประมาณ 215,774 อัตรา โดยเป็นตำแหน่งงานในภาคประมงทะเล ต่อเนื่องประมงทะเล และโรงงานอุตสาหกรรมจำนวน 150,000 อัตรา สำนักงานจัดงานจังหวัดสมุทรสาคร จึงได้มีการประกาศรับสมัครงานแรงงานไทยเข้าทำงานในตำแหน่งงานดังกล่าว โดยเป็นพนักงานในกิจการต่อเนื่องประมงทะเล 126,000 คน พนักงานโรงงานอุตสาหกรรม 20,000 คน ลูกเรือประมงจำนวน 4,000 คน โดยเปิดรับสมัครเป็นระยะเวลากว่า 2 เดือนวุฒิการศึกษาตั้งแต่ระดับประถมศึกษาเป็นต้นไป อัตราค่าจ้างจำนวน 194 บาท/วัน ปรากฏว่ามีแรงงานไทย มาสมัครงานเพียง 126 คนเท่านั้น

จากข้อมูลรายงานของสำนักงานจัดงานจังหวัดสมุทรสาครในปี 2551 ระบุว่า มีผู้ประกอบการ ในจังหวัดสมุทรสาครจำนวน 4,944 ราย แจ้งความต้องการจ้างแรงงานสูงถึง 251,587 คน และมีการแจ้งตำแหน่งงานว่างให้สำนักงานจัดงานจังหวัดสมุทรสาครประกาศรับสมัคร จำนวน 3,719 อัตรา โดยมีผู้ลงทะเบียนสมัครงาน จำนวน 9,109 คน แต่มีผู้ได้รับการบรรจุงานเพียง 3,162 คน นอกจากนี้สำนักงานจัดงานจังหวัดสมุทรสาครยังได้มีการสำรวจข้อมูลตำแหน่งงานว่างของสถานประกอบการต่างๆ ในปี 2552 มีสถานประกอบการต่างๆ แจ้งตำแหน่งงานว่างให้สำนักงานจัดงานจังหวัดสมุทรสาคร เพื่อให้มีการประกาศรับสมัครแรงงาน โดยมีตำแหน่งงานว่างจำนวน 7,986 อัตรา โดยมีผู้มาลงทะเบียนสมัครงาน จำนวน 7,986 คน มีการบรรจุงานเพียง 4,831 คน สำหรับตำแหน่งงานว่างที่ใช้กำลังแรงงานเป็นหลัก และไม่ต้องใช้วุฒิการศึกษา จะได้รับการบรรจุในอัตราที่ต่ำเมื่อเทียบกับความต้องการแรงงานของนายจ้าง และนอกจากนี้ยังมีการสำรวจข้อมูลความต้องการแรงงานไร้ฝีมือโดยการสอบถามไปยังสถานประกอบการต่างๆ รวมทั้งสอบถามจากสมาคมธุรกิจเกี่ยวกับการประมงทะเล อาหารทะเลแช่แข็ง และอื่นๆ ปรากฏว่า ยังมีการขาดแคลนแรงงานระดับพื้นฐาน(กรรมกร) เป็นจำนวนมากถึง 233,432 อัตรา

ตารางที่ 3 แสดงข้อมูลเปรียบเทียบตำแหน่งงานว่าง ผู้สมัครงาน การบรรจุงานในจังหวัด
สมุทรสาครในปี 2551-2552

ปี พ.ศ.	ตำแหน่งงานว่าง (อัตรา)	ผู้ลงทะเบียนสมัครงาน (คน)	ผู้ได้รับการบรรจุงาน (คน)
2551	3,719	9,109	3,162
2552	6,580	7,986	4,831

ที่มา : สำนักงานจัดหางานจังหวัดสมุทรสาคร

สำหรับกรณีภาคอุตสาหกรรมการประมงทะเล มีการขาดแคลนแรงงานมาเป็นเวลานาน นับตั้งแต่ ปี 2539 ที่ไม่มีแรงงานไทยจากภาคอีสานลงไปทำงานในอาชีพประมงทะเล ทำให้ภาคการประมงทะเลมีความต้องการแรงงานจำนวนมาก แต่เนื่องจากแรงงานไทยไม่นิยมทำงานในกิจการประมง จึงเกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานในกิจการดังกล่าวนับตั้งแต่นั้นมา และเริ่มมีการนำแรงงานต่างด้าวเข้ามาทำงานทดแทนซึ่งเป็นแรงงานต่างด้าวที่หลบหนีเข้าเมืองและมาลักลอบทำงานอย่างผิดกฎหมาย พร้อมทั้งมีการเรียกร้องให้ภาครัฐเปิดจดทะเบียนเพื่อผ่อนผันให้สามารถจ้างแรงงานต่างด้าวดังกล่าวได้อย่างถูกต้อง และถึงแม้จะมีการเปิดให้จดทะเบียนแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมือง แต่ด้วยสภาพการทำงานและสภาพการจ้างงานในกิจการประมง ทำให้แรงงานต่างด้าวมีการเปลี่ยนงานไปอยู่ในกิจการอื่นๆ อยู่เสมอทำให้กิจการประมงยังคงขาดแคลนแรงงานอยู่อย่างต่อเนื่อง ภาคกิจการประมงจึงมีข้อเรียกร้องให้ภาครัฐแก้ไขปัญหาการขาดแคลนมาโดยตลอด เช่น ในปี 2547- 2548 สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย และสมาคมการประมงจังหวัดต่างๆ รวมทั้งสมาคม การประมงจังหวัดสมุทรสาคร ได้มีข้อเรียกร้องให้ภาครัฐแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงาน โดยให้เปิดจดทะเบียนแรงงานต่างด้าว โดยได้มีหนังสือแจ้งปัญหาการขาดแคลนแรงงานในกิจการประมง จำนวนตั้งแต่ 5,000 - 10,000 คน พร้อมยื่นข้อเรียกร้องให้ภาครัฐดำเนินการแก้ไขปัญหา โดยการขยายระยะเวลาการขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวในกิจการประมงออกไปอีกเนื่องจากในกิจการประมงยังมีแรงงานต่างด้าวที่ทั้งยังไม่มีบัตรและไม่ได้ขึ้นทะเบียนไว้เมื่อวันที่ 1-31 กรกฎาคม 2547 ตกค้างอยู่เป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังยื่นข้อเรียกร้องให้ภาครัฐดำเนินการแก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานในกิจการประมง โดยการขอให้แยกขึ้นทะเบียนแรงงานต่างด้าวในเรือประมงออกจากสาขาอาชีพอื่นเนื่องจากการทำงานในเรือประมง มีลักษณะเฉพาะแตกต่างจากสาขาอาชีพอื่น และขอให้นายจ้างในกิจการประมงนำแรงงานต่างด้าวคนใหม่มาขึ้นทะเบียนแทนแรงงานต่างด้าวคนเดิมได้ตลอดทั้งปีเพื่อมาทดแทนแรงงานต่างด้าวที่หายไป รวมทั้งขอให้ยกเลิกบัตรใบอนุญาตทำงานให้แตกต่างจากอาชีพอื่นเพื่อป้องกันการหลบหนีหรือเปลี่ยนนายจ้างไป

ทำงานกับนายจ้างในกิจการอื่น ในปี 2550 กรมการจัดหางานได้สำรวจความต้องการแรงงานในสมาคมต่างๆ ประกอบด้วยสมาคมประมง สมาคมแปรรูปอาหารทะเล สมาคมแช่เยือกแข็งไทย และสภาอุตสาหกรรมจังหวัดสมุทรสาคร ซึ่งพบว่ามีความต้องการแรงงานจำนวน 150,000 คน เพื่อสนองความต้องการแรงงานดังกล่าว กรมการจัดหางานจึงประกาศรับสมัครแรงงานไทยเพื่อเข้าทำงานในกิจการประมงทะเล กิจการต่อเนื่องประมงทะเล และในโรงงานอุตสาหกรรม โดยมีตำแหน่งงาน คือ พนักงานในกิจการต่อเนื่องประมงทะเล พนักงานผลิตในโรงงานอุตสาหกรรม รวมทั้งลูกเรือในกิจการประมง โดยรับตั้งแต่ระดับประถมศึกษาขึ้นไป แต่ยังไม่สามารถหาแรงงานไทยเข้าทำงานทดแทนตามที่ขาดแคลนได้ ในปี 2551-2552 สมาคมประมงแห่งประเทศไทย และสมาคมประมงจังหวัดสมุทรสาคร รวมทั้งสมาคมผู้ประกอบการอื่นๆ รวม 23 สมาคม ได้มีหนังสือแจ้งปัญหาการขาดแคลนแรงงาน จำนวนถึง 226,653 คน พร้อมยื่นข้อเรียกร้องให้ภาครัฐดำเนินการแก้ไขปัญหาโดยการให้เปิดจดทะเบียนแรงงานต่างด้าวรายใหม่ และในปี 2554 สมาคมการประมงได้ขอให้แก้ไขปัญหาลูกเรือต่างด้าวโดยเรียกร้องให้ตั้งคณะทำงานร่วมภาครัฐและเอกชนในจังหวัด เพื่อกระจายอำนาจในการแก้ไขปัญหาลูกเรือต่างด้าวให้กับชาวประมงในท้องถิ่น รวมทั้งมีการเรียกร้องเข้าพบรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานเพื่อหารือถึงปัญหาของกิจการประมงนอกน่านน้ำไทยที่กำลังประสบปัญหาด้านการใช้แรงงานประมงทั้งจากแรงงานไทยและแรงงาน 3 สัญชาติ (พม่า ลาว กัมพูชา) ทำให้กิจการประมงนอกน่านน้ำไทยจำเป็นต้องหาแรงงานต่างด้าวจากประเทศอื่นๆ มาทดแทนเพื่อให้ประกอบกิจการประมงต่อไปได้ และครั้งล่าสุดในปี 2555 สมาคมการประมงแห่งประเทศไทย ขอให้แก้ไขปัญหาการขาดแคลนแรงงานโดยการพิจารณาจัดหาแรงงานต่างด้าวเพื่อใช้ในภาคประมงโดยวิธีการนำเข้าแรงงานต่างด้าวตามบันทึกความเข้าใจว่าด้วยความร่วมมือด้านการจ้างแรงงานระหว่างรัฐ(MOU) จำนวน 50,000 คน

นอกจากข้อมูลดังกล่าวแล้ว ยังมีการให้สัมภาษณ์ถึงการขาดแคลนแรงงานของนายจ้างผู้ประกอบการในกิจการประมงเป็นระยะๆ เช่น นายมงคล สุขเจริญคณา นายกสมาคมประมงเรือลากูให้สัมภาษณ์ ว่าปัญหาที่ผู้ประกอบการประมงไทยมีประเด็นหลักๆ คือ แรงงานในกิจการนี้มีการเคลื่อนย้ายตลอดเวลา บางครั้งจดทะเบียนแล้วออกเรือแต่พอลกลับเข้าฝั่งแรงงานส่วนนี้ก็หลบหนีไปในขณะที่มีเปิดจดทะเบียนเพียงแค่ปีละครั้งทำให้เกิดการขาดแรงงานในช่วงออกเรือ กลายเป็นปัญหาการลักลอบจ้างงานแรงงานต่างด้าวหลบหนีเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายหรือแรงงานเถื่อน จึงอยากขอให้ภาครัฐพิจารณาในเรื่องการหาแรงงานทดแทนเพราะผู้ประกอบการไม่อยากจะกระทำผิดกฎหมายทั้งสิ้น

ปัญหาการใช้แรงงานไทย

จากการสัมภาษณ์สอบถามผู้ประกอบการกิจการประมงในจังหวัดสมุทรสาคร พบว่า นายจ้างผู้ประกอบการมีความต้องการจ้างแรงงานไทยมากกว่าแรงงานต่างด้าว แต่ปัญหาที่สำคัญ คือ การหาแรงงานไทยเข้าทำงานไม่ได้ จึงเกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานขึ้น ซึ่งเกิดจากสาเหตุหลายประการ ได้แก่

1. ปัญหาโครงสร้างแรงงานในประเทศไทย กำลังแรงงานซึ่งเป็นกลุ่มหลักสำคัญต่อการพัฒนาประเทศมีแนวโน้มลดลง ขณะที่กลุ่มผู้สูงอายุกลับมีจำนวนเพิ่มสูงขึ้น (ธนาคารแห่งประเทศไทย สำนักงานภาคฯ : บทสรุปผู้บริหาร) ประเทศไทยกำลังเข้าสู่สังคมประชากรสูงวัย และมีประชากรที่อยู่ในวัยพึ่งพิงเพิ่มสูงขึ้น จึงทำให้เกิดปัญหาขาดแคลนแรงงานในภาคธุรกิจโดยเฉพาะธุรกิจที่ต้องการใช้แรงงานในระดับล่าง

2. มีการเคลื่อนย้ายแรงงานไทยจากภาคอุตสาหกรรมไปสู่ภาคเกษตรกรรมและภาคบริการมากขึ้น เห็นได้จากปัญหาวิกฤตเศรษฐกิจทำให้มีการเลิกจ้างงาน ส่งผลให้การเคลื่อนย้ายแรงงานจากภาคการผลิต เข้าทำงานในภาคเกษตรกรรมเพิ่มขึ้น เพราะสินค้าเกษตรมีราคาเพิ่มขึ้น เนื่องจากนโยบายประกันรายได้ของรัฐบาล และแรงงานไทยจำนวนมากยังอยู่นอกระบบโดยประกอบอาชีพส่วนตัวจึงทำให้ภาคธุรกิจอุตสาหกรรมเกิดการขาดแคลนแรงงาน

3. แรงงานไทยนิยมศึกษาต่อในระดับปริญญาตรีมากกว่าสายวิชาชีพ ทำให้ตลาดแรงงานของไทยระดับล่างถึงตัวจนถึงขึ้นขาดแคลนกำลังแรงงานในบางสาขาอาชีพ เช่น ประมงทะเล ต่อเนื่องประมงทะเล ผู้ช่วยแม่บ้าน ก่อสร้าง อุตสาหกรรม เป็นต้น

4. แรงงานไทยเลือกที่จะไม่ทำงานบางประเภท เนื่องจากมีทางเลือกในการทำงานที่ดีกว่า และไม่ต้องการทำงาน 3 D (งานที่มีความยากลำบาก เสี่ยงอันตราย และสกปรก) โดยเฉพาะแรงงานในกิจการประมงทะเล กิจการต่อเนื่องประมงทะเล อันเนื่องมาจากเป็นงานหนัก งานสกปรก และมีกลิ่นเหม็น ระยะเวลาการทำงานไม่แน่นอน เป็นงานที่อยู่กลางแจ้งตากแดด การทำงานที่ไม่เป็นเวลา รวมทั้งขาดความมั่นคง เป็นต้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสถาบันเอเชียศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาประเทศไทย สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดลที่ศึกษาเรื่อง ความต้องการจ้างแรงงานอพยพต่างชาติในประเทศไทย ในช่วงปี 2546-2548 พบว่า เหตุผลที่ทำให้คนไทยไม่นิยมทำงานพื้นฐานในระดับกรรมกรทั่วไป กรรมกรในโรงงาน ผู้รับใช้ในบ้าน พบว่าเป็นเพราะ ไม่ชอบงานหนัก ไม่เหมาะสมกับวัยและนิสัย ไม่มีทักษะเพียงพอที่จะทำงานนั้นๆ ค่าจ้างที่ต่ำเป็นงานจุกจิก มีกลิ่นเหม็นและสกปรก ส่วนกิจการ

ประมง และต่อเนื่องจากประมงทะเล พบว่าไม่สนใจที่จะทำอาชีพนี้แม้ว่าจะมีการปรับปรุงสวัสดิการอย่างไร หรืออีกเหตุผลหนึ่งอาจจะเนื่องมาจากไม่ค่อยรับรู้เกี่ยวกับกิจการนี้มากนัก

5. ปัญหาอื่นๆ ที่ทำให้เกิดความหวาดระแวง ไม่ต้องการทำงานในกิจการประมง เช่น ปัญหาจากสภาพลักษณะเชิงลบของกิจการประมงที่มักจะมีข้อมูลปรากฏตามสื่อต่างๆ เป็นระยะๆ ว่ากิจการประมงมีการลักพาแรงงานมาทำงานในเรือประมง และมีการเอารัดเอาเปรียบแรงงาน กดขี่บังคับใช้แรงงาน ถูกบังคับให้ต้องทำงาน ๑๕-๒๐ ชั่วโมงต่อวัน ถูกกักตัวเยี่ยงทาสไว้ในเรือในทะเลเป็นเวลาหลายปีโดยไม่มีโอกาสขึ้นฝั่ง จากสภาพดังกล่าวจึงทำให้แรงงานไทยไม่นิยมทำงานในกิจการประมงทะเล นอกจากนี้ลักษณะการทำงานที่แตกต่างจากกิจการอื่น คือ เป็นงานที่หนักและต้องทำงานแข่งขันกับเวลา ต้องออกเรือไปทำการประมงเป็นเวลานานหลายวัน ต้องอยู่ในทะเลนานนับหลายสัปดาห์จึงจะกลับเข้าฝั่งมาพักผ่อนเป็นเวลาเพียง 3-4 วัน ต้องออกเรือไปทำการประมงใหม่ รวมทั้งปัจจัยที่เกิดจากอิทธิพลของไต้ก๋งเรือด้วยที่ทำให้แรงงานไทยไม่ยอมทำงานในกิจการประมง ซึ่งจากการศึกษาของคณะวิจัยของศูนย์วิจัยการย้ายถิ่นแห่งเอเชีย ได้สัมภาษณ์แรงงานประมงที่เป็นคนไทย พบว่า งานประมงเป็นงานที่ต้องไปทำงานบนท้องทะเล และต้องอยู่ในการควบคุมของไต้ก๋งเรือ ซึ่งจะทำหน้าที่ดูแลการทำงาน และเรื่องอาหารการกินทั้งหมดของลูกเรือ ไต้ก๋งเรือมีอิทธิพลต่อลูกเรือ ทั้งในด้านการทำงานและความเป็นอยู่ของลูกเรือบนเรืออย่างมาก ไต้ก๋งเรือคนไหนใจดี หรือไม่เอาเปรียบลูกเรือในเรื่องของการแบ่งผลตอบแทน ลูกเรือหลายๆ คนก็จะอยู่กับเรือไปนานๆ แต่ถ้าไต้ก๋งเรือมีบุคลิกที่อารมณ์ร้อน และเอาเปรียบลูกเรือ ลูกเรือก็จะหนีออกจากเรือลำนั้นทีละคนสองคน จึงทำให้เกิดปัญหาการขาดแคลนแรงงานในกิจการประมง

จากข้อมูลที่กล่าวมาทั้งหมด สะท้อนให้เห็นได้ว่าสถานประกอบการต่างๆ ในจังหวัดสมุทรสาครไม่ว่าจะเป็นธุรกิจจากการประมง ธุรกิจต่อเนื่องประมงทะเล หรือภาคธุรกิจอื่นๆ ยังมีความขาดแคลนแรงงานอยู่อีกเป็นจำนวนมาก และการขาดแคลนแรงงานดังกล่าวเป็นปัญหาลำคัญของนายจ้างสถานประกอบการในจังหวัดสมุทรสาคร เนื่องจากเป็นอุปสรรคต่อการขยายตัวของภาคอุตสาหกรรมในจังหวัด และเพื่อให้ธุรกิจดำเนินต่อไปได้ จึงมีการใช้แรงงานต่างด้าวเข้ามาทำงานทดแทนซึ่งอาจจะมีทั้งแรงงานต่างด้าวที่ถูกกฎหมายและแรงงานต่างด้าวที่ผิดกฎหมาย